

En tåre på tidens kind

Byen Agra er kendt for to ting; Taj Mahal og sine hustlere. Og for mit eget vedkommende tyfus, som jeg fik fordi jeg drak postevand fra hanen, som den ægte backpacker jeg var. Kun turister drak mineralvand fra fryseboksen, og turist var jeg i hvert fald ikke. Så hellere trække rundt med dårlig mave. Det kan virke mærkeligt i dag, men for os backpackere var forskellen på turister og "travellers", nærmest eksistentiel. Desværre var byens hustlere ikke helt så fintfølede, for dem var vi alle hvide, og lugtede af penge.

Jeg søgte tilflugt i parken omkring Taj Mahal. Jeg lagde mig under et træ og troede jeg skulle dø. Men Taj Mahal er smuk, selv med tyfus, og jeg blev hængende resten af dagen. Solen gled henover himlen og det gamle vartegn skiftede farve fra skinnende hvid til gylden og blid. Og som natten faldt på og månen kom frem, funkede Taj Mahal som tusind diamanter fra de mange halvædelstene, der var indlagt i marmorvæggene. Den store indiske digter Tagore kaldte Taj Mahal for "en tåre på tidens kind", ikke kun fordi bygningen er så enestående smuk, men også fordi historien bag er så tragisk og trist.

For Taj Mahal er et gravmæle, bygget af stormogulen Shah Jahan til ære for sin hustru Mumtaz Mahal. Det forlyder, at stormogulen var så knust af sorg, da hun døde på barselssengen i 1631, at hans skæg blev hvidt natten over. Byggeriet stod på i tyve år og kostede ufattelige summer. Til hans søn Aurangzebs fortrydelse, som til sidst kuppede sin fader og spærrede ham inde i Agra-fort. Og der sad han så til sine dages ende, med udsigt til sit mesterværk, mens Aurangzeb kastede sig ud i sit erobringstogt.

Med Aurangzeb fulgte nye tider. Han indførte Sharia og forbød musik og dans, også ved hoffet, der ellers var berygtet for sit store harem, med bløde puder, bjældeklædte dansepiger og vin i rigelige mængder. Han sløjfede de hinduistiske

helligdage, som før var blevet fejret på lige fod med de muslimske og pålagde de vantro den islamiske særskat Jirza. Senere jævnedes han deres templer med jorden.

Aurangzeb herskede i 48 år og tilbragte det meste af sit liv i felten. Han kæmpede mod sikherne i nord og hinduerne i syd og bredte imperiet til sin yderste grænse. Men han drænedes statskassen, og hans rige blev en tom skal, der snart skulle forvitte indefra. Efter hans død i 1707 fulgte nedturen og briterne kunne langsomt men sikkert udvide deres magt.

Og dermed er Taj Mahal også en tåre på mogulernes tabte storhed, et sidste skud på en blomstrende kultur, og en tolerant og inklusiv Islam. Eller – som hindunationalisterne vil mene – en smuk lille parentes i en lang mørk middelalder, der startede i år 700, da centralasiatiske krigerkonger satte et punktum for den hinduistiske guldalder, og sluttede i 1700-tallet, da den britiske kolonimagt fortrængte mogulernes og føjede et nyt lag til ydmygelsen af hinduerne.

For hindunationalisterne var det Aurangzeb, der udgjorde Islams sande ansigt. Han underkastede hinduerne med sværdet i hånd og tvang dem over i muslimernes fold. Og derfor vil Islam altid være et fremmedelement på indisk jord, noget der skal fordrives eller underkastes det hinduistiske flertal. Mener altså hindunationalisterne.